

δόξου μάχης καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ὑποχωρήσωσι νύκτωρ. Ἀλλ' εἰς τὸ συμβούλιον τῶν στρατηγῶν δὲν παρευρίσκετο τυχαίως ἀπουσιάζων ὁ ἀρχηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων Ἀμομφάρετος, τραχὺς Σπαρτιάτης ἐξ ἐκείνων οὓς ἐγέννα ἡ παρὰ τὸν Εὐρώταν πόλις πολὺ πρὶν ἐκλέξῃ ἀντιπροσώπους αὐτῆς τὸν κ. Βαλασσόπουλον, τὸν κ. Δημητρακάκην καὶ τὸν κ. Ματάλαν.

Μαθὼν τὴν ἀπόφασιν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὁ γενναῖος Σπαρτιάτης ἠγανάκτησε καὶ ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς μὲ τὸ σῶμά του δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐπὶ τῇ παρατηρήσει δὲ τοῦ Πανσανίου ὅτι πάντες οἱ στρατηγοὶ ἐψήφισαν τὴν ὑποχώρησιν, ὁ Ἀμομφάρετος ἀνήγειρε ἐκ τοῦ ἐδάφους μὲ τοὺς στιβαροὺς τοῦ βραχίονος λίθον ὀγκωδέστατον καὶ ἔρριψεν αὐτὸν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν Ἑλλήνων λέγων ὑπερηφάνως:

— Μὲ αὐτὴν τὴν ψῆφον ψηφίζω ἐγὼ νὰ παραμείνωμεν!

Ὁ ἀτρόμητος Σπαρτιάτης ἔμεινε τῷ ὄντι εἰς τὴν θέσιν τοῦ καὶ ἐφονεύθη τὴν ἐπαύριον ἡρωϊκῶς· ἀλλ' ἡ ἀντίστασις τοῦ ἡ ἀναγκαιύσασα τὴν ὁρμὴν τῶν βαρβάρων, παρέσχε καιρὸν εἰς τοὺς ὑποχωρήσαντας πράγματι διὰ νυκτὸς Ἑλλήνας νὰ ἐπιστρέψωσι καὶ νὰ κατατροπώσωσι τοὺς Πέρσας ἐξασφαλίζοντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος των.

Εὐρίσκεται κανεὶς Ἀμομφάρετος εἰς τὰς τάξεις σας; Ἐχει νεῦρα καὶ μυῶνας νὰ δώσῃ τοιαύτην ψῆφον ὑπὲρ τοῦ μόνου μέσου ὅπερ ἡ τιμὴ καὶ τὸ καθήκον ὑπαγορεύει; Ἀς τὸ πράξῃ χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ διστάσῃ.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἀκουσίως ἀπὸ λίθου ἤρχισα τὸν λόγον καὶ εἰς λίθον ἐτελείωσα. Μήπως εἶνε καὶ τοῦτο οἰωνὸς ὅτι τὸ ἐπὶ τόσους μῆνας οἰκτρῶς παρατεινόμενον δράμα τραγικώτατον ἅμα καὶ κωμικώτατον διὰ λίθων μόνον μέλλει νὰ τελειώσῃ;

Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ ρῆξις τοῦ κ. Τσάμπερλαϊν πρὸς τὸν Γλάδστονα καὶ ἡ παραίτησις αὐτοῦ εἶνε ἤδη γεγονὸς ἀπὸ πολλοῦ τετελεσμένον.

Αἱ ἐφημερίδες μας, πάντοτε καλῶς πληροφορημέναι, δὲν ἔλειψαν καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν νὰ ἀναζητήσωσι τὰ αἷτια τοῦ σπουδαίου τούτου πολιτικοῦ συμβάντος, εὗρον δὲ ὡς κυρίαν ἀφορμὴν αὐτοῦ... τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα.

Μανθάνομεν ἐκ πηγῆς αὐθεντικῆς ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὑπουργῶν ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος προτίθεται νὰ παραιτηθῇ προσεχῶς διαφωνήσας πρὸς τὸν κ. Δηληγιάννην ἕνεκα τοῦ ἱρλανδικοῦ ζητήματος.

Μετὰ τὴν τελευταίαν ἐν τῇ βουλῇ ὁμιλίαν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, τὴν ἀποκαλύψασαν εἰς τὸ ἔθνος τὴν ἀγνωστομένην μέχρι τοῦδε ἐν αὐτῷ βιομηχανίᾳ ἡμῶν, ἀναγγέλλομεν εὐχαρίστως εἰς τὸ κοινὸν ὅτι προσεχῶς ἰδρύεται ὑπὸ σπουδαίων κεφαλαιούχων καὶ ἐπιχειρηματιῶν ἐν Πειραιεὶ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΗΜΙΟΝΩΝ

εὐθηνῶν καὶ καλλίστης ποιότητος, ἐντεπίας παραγωγῆς, ἐφοδιασθὲν διὰ τελειοτάτων μηχανῶν τῶν νεωτέρων συστημάτων κινουμένων δι' αἵτρου.

Ἐλπίζομεν δὲ λίαν προσεχῶς νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν εὐάρεστον θέσιν νὰ ἀναγγεῖλωμεν ὅτι τὸ αὐτὸ ἐργοστάσιον θέλει δυνηθῇ, τελειοποιούμενον καταλλήλως, νὰ ἐγκαινίσῃ καὶ τὸ ἕτερον αὐτοῦ καὶ σπουδαιότερον τμήμα τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας τῶν ἑλλων.

Μετὰ τὰς τελευταίας ἐν τῇ βουλῇ ὁμιλίας καὶ συζητήσεις τηλεγραφοῦσιν ἡμῖν ἐκ τῶν συνόρων ὅτι τοῦ ἐκείθεν τῆς μεθορίου γραμμῆς στρατοῦ τὸ φρόνημα ἀνεπτέρωθη καὶ διατελεῖ ἐξαιρετον.

Ἡ πάντοτε ἐπὶ ἀνθελληνικῷ πνεύματι διακριθεῖσα «Gazette de Cologne» καὶ πάλιν ἐπιτίθεται καθ' ἡμῶν ἐσχάτως προτρέπουσα τὰς Δυνάμεις νὰ μὴ λάβωσιν ὑπ' ὄφιν ποσὴς τὰς ἀξιώσεις ἡμῶν καὶ ἰσχυρίζομένη ὅτι οὐδὲν θὰ τολμήσωμεν ν' ἀποπειραθῶμεν, εἰμεθα δὲ ἄπλοϊ φωνασκοὶ καὶ τίποτε περιπλέον.

Mazette de Cologne, va!

Ἡ Πανεπιστημιακὴ βιβλιοθήκη τοῦ Βερολίνου ἀγγέλλεται ὅτι ἐπλουτίσθη ἐσχάτως διὰ τεσσάρων νέων εἰκόνων αἰτίνες παριστῶσι τὸν διανοητικὸν βίον ἐν Παρισίοις, Βεῖμαρῃ, Αἰδελβέργῃ καὶ Ἀθήναις. Ἀναμφιβόλως τὸ θέμα τῆς τελευταίας ταύτης πρέπει νὰ εἶνε ὅλως φανταστικόν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΟΥΝΤΟΥΡΗΣ

Τὴν 20 λήγοντος μηνὸς ἐτελεύτησεν ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομήκοντα δύο ἐτῶν ἐν Πόρῳ ὅπου ἠσύχᾳζεν ἰδιωτεύων ὁ Δημήτριος Στ. Μπουντούρης. Τὸ ἐκλαμπρον αὐτοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ πολιτείᾳ στάδιον, ἐν ᾧ διέπρεψεν ἐπὶ γένει, ἐπὶ πλούτῳ, ἐπὶ ἐλευθεριότητι, ἐπὶ μαθήσει καὶ ἐπὶ σπανίοις διανοητικοῖς χαρίσμασι, ἐπεσκιάσθη κατὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἐνδείας καὶ τῆς ἐκ τῶν κοινῶν ἀποχῆς· διὸ ἡ ἐπιλήσμων ματαιότης ἐφάνη φειδωλὴ περὶ τὸ θυμίαμα ὅπερ ἀφθόνως ἀπονέμει εἰς πᾶσαν τυχὸν ἐκλείπουσαν ματαιότητα. Ἀλλ' ἡ ἡμετέρα ἐφημερίς—ὡς καὶ ἄλλοτε ἔσχομεν ἀφορμὴν νὰ εἰπώμεν—εἶνε πινακοθήκη, ὅ,τι δὲ οἱ ἄλλοι παρέλειψαν νὰ πράξωσι, πράττομεν ἐκ δικαιοσύνης ἡμεῖς περισώζοντες εἰς τὰς παρούσας σελίδας τὴν εἰκόνα καὶ τὴν μνήμην τοῦ Δημητρίου Μπουντούρη, ἀτομικότητος τὰ μάλιστα ἀξιολόγου καὶ ἐνδιαφερούσης τῆς παρελθούσης γενεᾶς.

Γόνος μιᾶς τῶν πλουσιωτάτων καὶ ἐπιφανεστάτων τῆς Ὑδρας οἰκογενειῶν, ἀπεδήμησε παιδίον ἐτι ἐκ τῆς πατρίδος του, πεμψθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς του μακρὰν τοῦ φοβεροῦ τῆς Ἐπαναστάσεως σάλου καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς κινδύνων. Ἀφοῦ δ' ἐπ' ὀλίγον διέτριψεν ἐν Κεφαλληνίᾳ, μετέβη εἰς τὴν Ἑσπερίαν πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ διήνυσσε μετὰ σπανίας εὐδοκιμήσεως τὰς σπουδὰς του εἰς τὸ ἐν Ἀγγλίᾳ Λύκειον τοῦ Eton. Κατὰ τὴν ἐκ Λονδίνου διάβασιν τοῦ ἀειμνήστου Καποδιστρίου, κατερχομένου εἰς Ἑλλάδα ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἡγεμονίαν, παρουσιάσθησαν πρὸς αὐτὸν πάντες οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ διαμένοντες ὁμογενεῖς, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ Μπουντούρης. Ὁ ἔμψρων Κυβερνήτης παρώτρυνε τότε τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ σπουδάζοντας νεαροὺς Ἑλλήνας νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἑλβετίαν ὅπως τελειοποιήσωσι τὰς σπουδὰς των, ἀποκτήσωσι δ' ἐνταυτῷ καὶ ἦθῃ αὐστηρότερα καὶ ἀπλοῦκώτερα.—Ἄν μείνετε ἐδῶ, τοῖς εἶπε, θὰ καταντήσετε νὰ τρώγετε καὶ τὰ κρύδια μὲ τὸ πηροῦνι! Τῇ συμβουλῇ τοῦ Καποδιστρίου πειθόμενος ὁ Μπουντούρης μετέβη καὶ ἀπεπεράτωσε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Γενεύῃ, συμπληρώσας αὐτοῦ χάρις εἰς τὴν ἑκτακτον αὐτοῦ εὐφυίαν καὶ φιλομάθειαν τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην μόρφωσιν ἐφ' ἣ διεκρίθη καθ' ἅπαντα τὸν μετέπειτα βίον. Δεκαοκταέτης μόλις διωρίσθη γραμματεὺς τῆς ἐν Μονάχῳ ἑλληνικῆς πρεσβείας μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου πρέσβεως ἐν ἔτει 1833· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δ' ἐκείνης μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐπὶ τῆς νῦν βασιλείας διετέλεσε πρεσβευτῆς ἐν Πετροπόλει ἡ διπλωμα-

τία υπῆρξε δι' αὐτὸν στάδιον ἐπιφθονον ἐκτιμήσεως καὶ εὐδοκίμησης οἷον δὲν ἀναμένουσιν οὐδ' ὠνειρεύθησαν καὶ αἱ σήμερον προαγόμεναι μετριοτήτες. Χάρις εἰς τὰς ἀριστοκρατικές του ἑξεις, εἰς τὰς παντοδαπὰς γνώσεις του, εἰς τὴν σπανίαν του γλωσσομάθειαν καὶ εἰς τὴν ἐτοιμότητα τοῦ σπινθηροβόλου πνεύματός του ἐξετιμήθη καὶ διέπρεψεν ὁ Ὑδραῖος εὐπατρίδης εἰς πολλοὺς διπλωματικούς καὶ ἀριστοκρατικούς τῆς Εὐρώπης κύκλους, αἱ δ' εὐφυολογίαι του, αἵτινες ἐκυκλοφόρουν καὶ εὕρισκον ἀπήχησιν εἰς πάσας τὰς αἰθούσας, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πολυθρύλητον βιβλίον τῆς διασέμου Φαννῆς Λήρ ἀναφέρονται. Τὸ χάρισμα τοῦτο τῆς ἐτοιμῆς εὐφυολογίας διετήρησε καὶ μέχρι ἐσχάτων ἀνεξάντλητον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τελευταίου Ῥωσοτουρκικοῦ πολέμου εὕρισκετο ἐν φιλικῇ οἰκίᾳ ἐσπέραν τινά, ἐλέγετο δὲ μεταξὺ τῶν νέων τῆς ἡμέρας καὶ ἡ εἰδησις ὅτι ὁ Τσάρος ἠσθένει ἦσαν τότε αἱ ἡμέραι τῶν ἐπανειλημμένων ἀτυχιῶν τῶν ρωσικῶν ὀπλων πρὸ τῆς Πλεύνας. — Εἰξεύρετε ἀπὸ τί πάσχει ὁ Τσάρος; εἶπεν αἰφνης ὁ Μπουντούρης πρὸς τὴν ὁμήγυριν· πάσχει ἀπὸ *περιπλευρονίας*!

Γνωστὴ δὲ εἶνε ἡ ἀπάντησις ἣν ἔδωκε πρὸ τινων μόλις μηνῶν ὅτε ἐγερεθίς ν' ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ θεωρείου τῶν διπλωματῶν ἐν τῇ Βουλῇ καὶ πάσχων τὴν ὄρασιν προσέκοψέ που καὶ κατέπεισε μετὰ κρότου.

— Δὲν εἶνε τίποτε! εἶπε μειδιῶν πρὸς τοὺς σπεύσαντας ν' ἀνεγείρουν αὐτόν· ἠθέλησα κ' ἐγὼ ν' ἀκουσθῶ εἰς τὴν βουλὴν!

Οὐχ ἥττον ἐπίσημον υπῆρξε καὶ τὸ ἐν τῇ πολιτικῇ στά-

δίῳ του. Ἀνήκων εἰς τὸ ἀγγλικὸν λεγόμενον κόμμα, μετέσχε καὶ διὰ τῆς πολιτείας του καὶ διὰ τῆς κοινωνικῆς του ἐπιρροῆς τῆς συνταγματικῆς κατὰ τοῦ Ὁθωνος ἀντιπολιτεύσεως, πάντοτε ὁμῶς ἐντὸς τῶν ὁρῶν τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς νομιμοφροσύνης. Διετέλεσε πληρεξούσιος τῆς Ὑδρας καὶ κατὰ τὰς δύο ἐθνικὰς συνελεύσεις, πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, κατόπιν δὲ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ναυτικῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν. Τὸ γῆρας του δὲν υπῆρξε βεβαίως ζηλευτόν· ἡ ἐλευθεριότης τοῦ βίου του ἐξήντησε τῆς συντηρήσεως αὐτοῦ τὰ μέσα καὶ ἡ ἀστοργος τῶν κυβερνήσεων φειδῶ γλίσχρως ἀντήμειψε καὶ τὰς ἀτομικὰς αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις καὶ τὰς οἰκογενειακὰς του θυσίας. Ὑπεβάλλετο λοιπὸν κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου του ἔτη αὐτὸς ὁ γόνος τῆς λαμπρᾶς οἰκογενείας ἣτις καὶ νόμισμα ἴδιον ἐν εἶδει μεταλλίου ἔκοπτεν ἐν Φλωρεντίᾳ — νόμισμα φέρον κεφαλὴν τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ μιᾷ ὀφει καὶ τὸ μονόγραμμα τῆς οἰκογενείας ἐν τῇ ἐτέρᾳ — εἰς στερήσεις οἷας δυσφόρως ἠνείχετο ἡ πρεσβυτική του ἡλικία. Καὶ ἐμεμφιμοίρει μὲν διὰ τοῦτο καὶ ἤχθετο διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του εἰς τὴν ὄρασιν του βλάβην· ἀλλ' ὅτε ἡ ὥρα τῆς ἀνίας καὶ τῆς θλίψεως παρήρχετο ἀνεβίου νεάζων ὁ χαρίεις καὶ στωμύλος εὐπατρίδης, θέλων διὰ τῶν τρόπων του καὶ ἀντλῶν εὐχαρίστως ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ἐκ τοῦ ἀκενώτου ταμείου τῶν γνώσεων, τῶν ἀναμνήσεων, τῆς εὐφυίας του, ἐπιδεικνύων ἀφελῶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσόντα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, δι' ὧν διεκρίθη ἐν τῷ βίῳ καὶ κατέλιπε τελευτῶν μνήμην τόσον συμπαθῆ πᾶσι τοῖς γνωρίσασιν αὐτόν.